

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2021

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Handhaving	4
Omgevingsrecht	6
Wabo	6
8.40- en 8.42-AMvB's	8
Waterwet	8
Volksverzekeringen	9
Bestuursrecht overig	11
Huisvesting	11
Tijdelijke tegemoetkomingsregeling KO	13
Wet basisregistratie personen	15
Wet kinderopvang	17
Wet openbaarheid van bestuur	17
Vreemdelingenrecht	19
Regulier	19
Visum	21
Asiel	23
Richtlijnen en verordeningen	24
Vreemdelingenbewaring	26

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2021, 736

ABRS, 15-09-2021, 201906484/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Goeree-Overflakkee.

Awb 4.20b lid 1, 4.20c lid 1, 8:55f lid 1

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 3.9 lid 3

BEROEPSPROCEDURE. VERGUNNING VAN RECHTSWEGE. I.c is het reële besluit van 2 januari 2019 in rechte onaantastbaar geworden omdat hiertegen niet tijdig bezwaar is gemaakt. De brieven waarin appelllant het college in gebreke stelt vanwege het niet tijdig bekend maken van een beschikking van rechtswege, kunnen niet mede worden aangemerkt als premature bezwaarschriften tegen het reële besluit van 2 januari 2019, nu de brieven daarvoor geen aanknopingspunt bieden. Omdat de procedure over het niet tijdig bekend maken van een volgens [appellant] van rechtswege gegeven beschikking pas na het besluit van 2 januari 2019 was gestart, was er geen sprake van een situatie waarin tijdens een lopende procedure alsnog een besluit is genomen.

Bij brief [...] heeft [appellant] beroep ingesteld tegen het niet tijdig bekendmaken van een volgens hem van rechtswege verleende omgevingsvergunning. [...]

1. [appellant] heeft op 4 september 2018 bij het college een aanvraag ingediend voor een omgevingsvergunning. Bij besluit van 2 januari 2019 heeft het college de aanvraag om omgevingsvergunning afgewezen. [...]

3. [appellant] betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat het besluit van 2 januari 2019 nietig moet worden geacht. Het besluit was onbevoegd genomen omdat er al een vergunning van rechtswege was. [...]

3.2. Indien een gevraagde omgevingsvergunning van rechtswege is verleend, is een bestuursorgaan weliswaar niet meer bevoegd om op de aanvraag te beslissen, maar maakt dat een alsnog genomen besluit niet van rechtswege nietig. Indien een alsnog genomen reëel besluit niet tijdig in rechte wordt bestreden, verkrijgt dat besluit formele rechtskracht en treedt het in de plaats van de van rechtswege verleende vergunning. Dit is een bestendige jurisprudentielijn van de Afdeling, zoals weergegeven in bijvoorbeeld de door de rechtbank aangehaalde uitspraak van de Afdeling van 18 november 2009 [Red.: [ECLI:NL:RVS:2009:BK3630](#)]. In hetgeen [appellant] heeft aangevoerd ziet de Afdeling geen aanleiding om van deze lijn af te wijken. De omstandigheid dat in de zaak die heeft geleid tot de uitspraak van 18 november 2009 sprake was van een vergunning van rechtswege op grond van het destijds geldende artikel 46, derde lid, van de Woningwet en niet op grond van paragraaf 4.1.3.3. van de Awb, leidt niet tot een ander oordeel over de rechtskracht van het alsnog genomen reële besluit. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 9 december 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:3762](#), waarin sprake was van een vergunning van rechtswege op grond van paragraaf 4.1.3.3. van de Awb, en is overwogen dat die omstandigheid het alsnog genomen reële besluit niet nietig maakt. De Afdeling ziet geen aanleiding voor een conclusie als bedoeld in artikel 8:12a van de Awb, zoals door [appellant] is verzocht.

Het betoog slaagt niet.

4. [appellant] betoogt voorts dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat er geen rechtsmiddel is aangewend tegen het besluit van 2 januari 2019. [...]

4.1. De rechtbank heeft terecht geconcludeerd dat het besluit van 2 januari 2019 in rechte onaantastbaar is geworden omdat hiertegen niet tijdig bezwaar is gemaakt. Anders dan [appellant]

stelt, kunnen de brieven waarin hij het college in gebreke stelt vanwege het niet tijdig bekend maken van een beschikking van rechtswege, niet mede worden aangemerkt als premature bezwaarschriften tegen het reële besluit van 2 januari 2019, nu de brieven daarvoor geen aanknopingspunt bieden. [appellant] heeft zijn beroep tegen het niet tijdig bekendmaken van de volgens hem van rechtswege verleende omgevingsvergunning pas op 7 maart 2019 ingediend. Toen was het besluit tot weigering van de vergunning al genomen en was zelfs de termijn waarbinnen een rechtsmiddel tegen dat besluit kon worden ingediend al verlopen. Omdat de procedure over het niet tijdig bekend maken van een volgens [appellant] van rechtswege gegeven beschikking pas na het besluit van 2 januari 2019 was gestart, was er geen sprake van een situatie waarin tijdens een lopende procedure alsnog een besluit is genomen. Bovendien is artikel 6:20, derde lid, van de Awb, niet van toepassing op deze situatie, omdat [appellant] geen beroep heeft ingesteld tegen het niet tijdig nemen van een besluit zoals bedoeld in dat artikel, maar tegen het niet tijdig bekendmaken van een beschikking van rechtswege, zoals bedoeld in artikel 8:55f, eerste lid, van de Awb. Het betoog slaagt niet. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2071](#)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Wabo" (JnB2021, 742).

JnB 2021, 737

ABRS, 15-09-2021, 202004976/1/R3

college van burgemeester en wethouders van Dordrecht.

Awb

PROCESBELANG. De omstandigheid dat de verleende omgevingsvergunning, waarop het bij de rechtbank ingestelde beroep van [appellant] i.c. betrekking had, is ingetrokken, heeft in beginsel tot gevolg dat het belang van [appellant] bij een inhoudelijke beoordeling van zijn beroep is komen te vervallen. Met het vervallen van de vergunning is immers bereikt wat [appellant] met het instellen van zijn beroep had beoogd. Dit kan anders zijn wanneer de omgevingsvergunning betrekking heeft op terugkerende of toekomstige gelijksoortige activiteiten, waarbij het inhoudelijke oordeel van de rechtbank kan worden betrokken bij deze toekomstige besluiten. Een dergelijke situatie doet zich in dit geval niet voor.

[ECLI:NL:RVS:2021:2068](#)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Wabo" (JnB2021, 743).

JnB 2021, 738

MK ABRs, 13-09-2021 (publ. 15-09-2021), 202004427/5/R1

Awb 8:15

WRAGING. Dat i.c. de gemachtigde van [verzoekers] niet meer spreektijd kreeg dan vijf minuten biedt op zichzelf geen grond voor het oordeel dat de staatsraad vooringenomen of partijdig heeft gehandeld. In de uitnodigingsbrief voor de zitting is vermeld dat partijen elk vijf minuten spreektijd krijgen aan het begin van de zitting. Dit is de vaste werkwijze van de Afdeling, waaruit niet volgt dat de rechterlijke onpartijdigheid schade zou kunnen lijden. Daarbij komt dat het al dan niet toestaan van een langere spreektijd een procesbeslissing is. De vraag of een procesbeslissing al dan niet juist is, staat niet ter beoordeling in de

wrakingsprocedure, omdat een wrakingsverzoek niet is bedoeld als rechtsmiddel tegen een procesbeslissing.

[ECLI:NL:RVS:2021:2043](#)

JnB 2021, 739

MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 06-09-2021 (publ. 09-09-2021), C/02/389358/HA RK 21-191

Awb 8:15

WRAKING. I.c. wordt misbruik gemaakt van het wrakingsinstrument. De gemachtigde heeft in de afgelopen jaren tientallen wrakingsverzoeken tegen diverse belastingrechters van de rechtbank Zeeland-West-Brabant ingediend waarbij de wrakingskamer steeds tot ongegrondverklaring van het verzoek heeft besloten. In het onderhavige wrakingsverzoek worden de inmiddels bekende standpunten over het Unierecht en de kwaliteit van de Nederlandse rechtspraak weer herhaald, zonder dat daar nieuwe argumenten voor worden gegeven. Bovendien heeft de gemachtigde van verzoeker door de bewoordingen van het wrakingsverzoek blijk gegeven van een diep wantrouwen tegenover de rechter en de andere belastingrechters in deze rechtbank en heeft hij ongefundeerde verwachtingen over de wijze waarop de rechter en de andere belastingrechters de hoofdzaak zullen behandelen. Deze omstandigheden maken dat de wrakingskamer thans van oordeel is dat verzoeker het middel van wraking gebruikt voor een doel waarvoor dit niet is bestemd, namelijk vanwege een (inhoudelijk) verschil van inzicht over de noodzaak van het stellen van prejudiciële vragen over de uitleg van het Unierecht door de rechter in eerste aanleg.

[ECLI:NL:RBZWB:2021:4493](#)

JnB 2021, 740

MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 03-09-2021 (publ. 10-09-2021), C/02/389211/HA RK 21-188

Awb 8:15

WRAKING. I.c. heeft verzoekster op geen enkele manier feitelijk onderbouwd dat sprake is geweest van enige schijn van vooringenomenheid, dan wel van een objectief gerechtvaardigde vrees voor vooringenomenheid. De enkele omstandigheid dat de rechter zich ter zitting niet heeft gelegitimeerd als beëdigd rechter, anders dan door het tonen van haar Rijkspas, is daartoe onvoldoende.

[ECLI:NL:RBZWB:2021:4505](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2021, 741

MK Rechtbank Rotterdam, 10-09-2021, ROT 20/1707

burgemeester van de gemeente Ridderkerk, verweerder.

Opiumwet 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. Woningsluiting. In de woning en de schuur is in totaal netto 20,8 gram cocaïne (harddrugs) aangetroffen. De cocaïne zou van de zoon van eisers zijn. In dit geval plaatst de rechtbank vraagtekens bij de noodzaak van de sluiting. Verweerder heeft onvoldoende gemotiveerd waarom sluiting van de woning noodzakelijk is ter bescherming van het woon- en leefklimaat rondom de woning en het herstel van de openbare orde. Verweerder heeft voorts onvoldoende gemotiveerd waarom de woningsluiting in dit geval niet onevenredig is.

[...] In het besluit van 7 november 2019 (primair besluit) heeft verweerder de woning van eisers en de daarbij behorende schuur gesloten vanwege een overtreding van de Opiumwet.

[...] 11. Niet in geschil is dat er in de woning en de schuur in totaal netto 20,8 gram cocaïne (harddrugs) is aangetroffen. Dit is een ruime overschrijding van de grens van 0,5 gram.

12.1 Eisers hebben aangevoerd dat het onder drugsgebruikers gebruikelijk is om per keer meer dan 0,5 gram verdovende middelen aan te kopen zodat zij niet steeds opnieuw een aankoop moeten doen.

12.2 Eisers betogen hiermee dat de grens voor een gebruikershoeveelheid harddrugs niet op 0,5 gram gesteld kan worden, omdat het regelmatig zal voorkomen dat gebruikers een grotere hoeveelheid aanschaffen. De rechtbank overweegt dat de grens van 0,5 gram wordt gehanteerd in uitspraken van de hoogste rechter in dit soort zaken (de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State).² Zij ziet in wat eisers aanvoeren geen aanleiding om daarvan af te wijken.

[...] 14. Verweerder was dan ook bevoegd tot het opleggen van een last onder bestuursdwang (zoals de sluiting van een woning).

[...] Noodzaak

[...] 18.2 De rechtbank overweegt dat uit de bestuurlijke rapportage blijkt dat er geen overlastmeldingen ten aanzien van de woning zijn geweest in verband met het dealen van verdovende middelen. Ook is niet gebleken dat de woning in een veiligheidsrisicogebied ligt. Verder zijn er in de woning of in de schuur naast het verpakkingsmateriaal weinig drugsgerelateerde zaken aangetroffen, zoals bijvoorbeeld weegschaaltjes, een geldtelmachine of wapens. Verweerder geeft aan dat er wel veel ponypacks zijn gevonden, maar de rechtbank leidt uit de bestuurlijke rapportage af dat het daarbij gaat om de 49 met cocaïne gevulde ponypacks. Er blijkt niet (uit de rapportage) dat er lege ponypacks of ander verpakkingsmateriaal in de woning of de schuur zijn aangetroffen.

Verweerder heeft niet gemotiveerd waarom het enkele aantreffen van de met cocaïne gevulde ponypacks maakt dat er een noodzaak bestaat om de woning te sluiten, als de hoeveelheid cocaïne (20,8 gram) op zichzelf niet voldoende is om de sluiting te rechtvaardigen en er verder geen sprake was van 'loop' naar de woning. Dat in de slaapkamer van de zoon een groot geldbedrag aangetroffen, waarvan de herkomst verder niet duidelijk is, in combinatie met de hoeveelheid cocaïne, is nog niet voldoende om de sluiting van de woning noodzakelijk te achten.

19. Daarbij komt dat uit het dossier naar voren komt dat de zoon van eisers op enig moment voor de hoorzitting in bezwaar naar Turkije is vertrokken en daar nog steeds verblijft. Dit vertrek kan naar het oordeel van de rechtbank van belang zijn bij de vraag of er een noodzaak bestond om de woning te sluiten. Verweerder heeft dit echter niet meegewogen. Verder is er tussen het aantreffen van de harddrugs en de sluiting een periode van bijna vier maanden verstreken. Een dergelijke periode wordt volgens vaste rechtspraak niet als onredelijk lang aangemerkt, gelet op de zorgvuldigheid die verweerder bij het nemen van een besluit tot sluiting van de woning in acht moet nemen. Dat neemt echter niet weg dat dit bij de beoordeling van de vraag of de sluiting van de woning (nog) noodzakelijk is, wel meegewogen moet worden, zeker wanneer, zoals in dit geval, onweersproken vaststaat dat er sinds het aantreffen van de harddrugs geen incidenten meer hebben plaatsgevonden en de zoon inmiddels naar Turkije is vertrokken. De enkele overweging van

verweerder dat het tijdsverloop niet betekent dat het niet noodzakelijk meer is om de woning te sluiten, is, gelet op alle omstandigheden, dan onvoldoende.

20. Gelet op wat hiervoor is overwogen, plaatst de rechtbank vraagtekens bij de noodzaak van de sluiting. Verweerder heeft onvoldoende gemotiveerd waarom sluiting van de woning noodzakelijk is ter bescherming van het woon- en leefklimaat rondom de woning en het herstel van de openbare orde.

Evenredigheid en verwijtbaarheid

[...] 22.3 De rechtbank stelt vast dat de zoon 25 jaar oud was op het moment van de doorzoeking van de woning op 17 juli 2019. Dit is een leeftijd waarbij voorstelbaar is dat ouders geen toezicht meer (kunnen) houden op hun (inwonende) kinderen. In dit geval ligt er echter ook een eerder incident van oktober 2018, waarbij de zoon in het bezit was van drugs. Dit was slechts negen maanden voordat de woning van eisers in juli 2019 door de politie is doorzocht en waarbij er dus op meerdere plekken ponypacks met cocaïne zijn aangetroffen. De rechtbank vindt dat eisers daarom in dit geval meer toezicht hadden moeten houden op hun inwonende zoon. De enkele waarschuwing dat de zoon de woning zou moeten verlaten als hij nogmaals in aanraking zou komen met de politie of met drugs, volstaat daarbij niet. Niet is gebleken dat eisers hun zoon scherper in de gaten hebben gehouden na dit vorige incident. De rechtbank vindt dat eisers onder deze omstandigheden wel enig verwijt kan worden gemaakt. Zij zijn als huurder van de woning verantwoordelijk voor wat er onder hun dak gebeurt.

23.1 Eisers stellen dat de woningsluiting grote gevolgen heeft gehad voor het gezin. Volgens hen heeft de eigenaar/verhuurder van de woning naar aanleiding van de sluiting de huurovereenkomst buitengerechtelijk ontbonden en zijn zij door de eigenaar/verhuurder op een zwarte lijst zijn geplaatst, waardoor zij voor langere tijd niet in aanmerking komen voor een sociale huurwoning in de regio. Daarnaast verblijft het gezin sinds de sluiting op verschillende adressen. Zo verblijven eiser en de zoon in Turkije, heeft eiseres geen vaste woon- of verblijfplaats en woont de (inmiddels) 17-jarige dochter bij haar oudste zus.

23.2 Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat de sluiting niet onevenredig is, omdat eisers verwijtbaar hebben gehandeld en er sprake is van een ernstige overtreding.

23.3 De rechtbank overweegt dat eisers in verband met onvoldoende toezicht wel enig verwijt kan worden gemaakt, maar zij ziet geen aanwijzingen dat eisers zelf op de hoogte waren van de aanwezigheid van de cocaïne in hun woning. Zij zijn zelf ook nooit als verdachten aangemerkt. Verder heeft verweerder de door eisers gestelde feitelijke gevolgen van de sluiting, zoals hiervoor omschreven in 23.1, niet weersproken. Daarnaast heeft verweerder de zaak aangemerkt als een ernstig geval, maar dat betwijfelt de rechtbank gelet op wat zij hiervoor onder het kopje 'noodzaak' heeft overwogen. De rechtbank vindt daarom dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd waarom de woningsluiting in dit geval niet onevenredig is. [...]

[ECLI:NL:RBROT:2021:8924](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2021, 742

ABRS 15-09-2021, 201906484/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Goeree-Overflakkee.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:20b lid 1, 4:20c lid 1, 8:55f lid 1

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 3.9 lid 3

WABO. RECHTSWEGE. REËEL BESLUIT. FORMELE RECHTSKRACHT. Indien een gevraagde omgevingsvergunning van rechtswege is verleend, is een bestuursorgaan weliswaar niet meer bevoegd om op de aanvraag te beslissen, maar maakt dat een alsnog genomen besluit niet van rechtswege nietig. Indien een alsnog genomen reëel besluit niet tijdig in rechte wordt bestreden, verkrijgt dat besluit formele rechtskracht en treedt het in de plaats van de van rechtswege verleende vergunning. Dit is een bestendige jurisprudentielijn van de Afdeling, zoals weergegeven in bijvoorbeeld de door de rechtbank aangehaalde uitspraak van de Afdeling van 18 november 2009 [Red: [ECLI:NL:RVS:2009:BK3630](#)]. In hetgeen [appellant] heeft aangevoerd ziet de Afdeling geen aanleiding om van deze lijn af te wijken. De omstandigheid dat in de zaak die heeft geleid tot de uitspraak van 18 november 2009 sprake was van een vergunning van rechtswege op grond van het destijds geldende artikel 46, derde lid, van de Woningwet en niet op grond van paragraaf 4.1.3.3. van de Awb, leidt niet tot een ander oordeel over de rechtskracht van het alsnog genomen reële besluit. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 9 december 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:3762](#), waarin sprake was van een vergunning van rechtswege op grond van paragraaf 4.1.3.3. van de Awb, en is overwogen dat die omstandigheid het alsnog genomen reële besluit niet nietig maakt. De Afdeling ziet geen aanleiding voor een conclusie als bedoeld in artikel 8:12a van de Awb, zoals door [appellant] is verzocht.

[ECLI:NL:RVS:2021:2071](#)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Algemeen bestuursrecht” (JnB2021, 736).

JnB 2021, 743

ABRS, 15-09-2021, 202004976/1/R3

college van burgemeester en wethouders van Dordrecht.

Awb

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1

WABO. PROCESBELANG. De omstandigheid dat de verleende omgevingsvergunning, waarop het bij de rechtbank ingestelde beroep van [appellant] i.c. betrekking had, is ingetrokken, heeft in beginsel tot gevolg dat het belang van [appellant] bij een inhoudelijke beoordeling van zijn beroep is komen te vervallen. Met het vervallen van de vergunning is immers bereikt wat [appellant] met het instellen van zijn beroep had beoogd. Dit kan anders zijn wanneer de omgevingsvergunning betrekking heeft op terugkerende of toekomstige gelijksoortige activiteiten, waarbij het inhoudelijke oordeel van de rechtbank kan worden betrokken bij deze toekomstige besluiten. Een dergelijke situatie doet zich in dit geval niet voor.

[ECLI:NL:RVS:2021:2068](#)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Algemeen bestuursrecht” (JnB2021, 737).

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- ABRS, 15-09-2021, 202003087/1/R3 ([ECLI:NL:RVS:2021:2070](#));
- Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 06-09-2021 (publ. 13-09-2021), SGR 21/4021 ([ECLI:NL:RBDHA:2021:9792](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- ABRS, 15-09-2021, 202006544/1/R4 ([ECLI:NL:RVS:2021:2060](#));
- ABRS, 15-09-2021, 202007022/1/R2 ([ECLI:NL:RVS:2021:2066](#));
- Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 14-04-2021 (publ. 10-09-2021), BRE 19/4494 ACTMIL ([ECLI:NL:RBZWB:2021:1843](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB 2021, 744

MK ABRS, 15-09-2021, 202003091/1/R1

dagelijks bestuur van het Wetterskip Fryslân.

Waterwet 5.2, 6.1, 6.2

Ontgrondingenwet 3

WATERWET. Peilbesluit. I.c. is geen sprake van ontgroning en is geen vergunning op grond van de Ontgrondingenwet vereist. Een dergelijke vergunning is evenmin vereist op grond van de Ontgrondingenverordening Friesland. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 19 maart 2014 ([ECLI:NL:RVS:2014:942](#)).

I.c. hoeft ten behoeve van het peilbesluit geen archeologisch onderzoek te worden verricht.

Besluit waarbij het dagelijks bestuur een peilbesluit heeft vastgesteld. [...]

9. Milieudefensie betoogt dat de rechtbank ten onrechte overwogen heeft dat met het vaststellen van het peilbesluit geen sprake is van ontgronden als bedoeld in de Ontgrondingenwet. [...]

9.1. [...]

De Ontgrondingenwet bevat geen definitie van het begrip "ontgroning". Uit de totstandkomingsgeschiedenis van de Ontgrondingenwet (TK 1960-1961, 6338, nr. 3) blijkt dat onder het begrip ontgroning moet worden verstaan alle werkzaamheden aan of in de hoogteligging van een terrein of waarbij de bodem van een water wordt verlaagd. Zie de uitspraak van de Afdeling van 19 maart 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:942](#), onder 8.2.

9.2. De rechtbank heeft terecht overwogen dat met het vaststellen van het peilbesluit geen sprake is van ontgronden. Op basis van artikel 5.2 van de Waterwet zijn met het peilbesluit de waterpeilen in het oppervlaktewater vastgesteld. Dit zijn geen werkzaamheden in of aan de hoogteligging van een terrein, dan wel verlaging van de waterbodem. Weliswaar is sprake van een bodemdaling van de veengronden, maar dit is een gevolg van veenoxidatie. Dit wordt bevestigd in het STAB-advies. Daarin staat dat de bodemdaling samenhangt met de drooglegging van het perceel, maar dat geen vergraving van de bodem plaatsvindt. Gelet op het voorgaande is hier geen sprake van ontgroning

en is geen vergunning op grond van de Ontgrondingenwet vereist. Een dergelijke vergunning is evenmin vereist op grond van de Ontgrondingenverordening Friesland.

Het betoog faalt.

Cultuurhistorie en archeologie

10. Milieudefensie betoogt dat de rechtbank niet heeft onderkend dat als gevolg van het peilbesluit archeologisch erfgoed en cultuurhistorische waarden verloren gaan. [...]

10.1. De rechtbank heeft terecht overwogen dat ten behoeve van het peilbesluit geen archeologisch onderzoek hoeft te worden verricht. In de toelichting bij het peilbesluit is over de archeologische en cultuurhistorische waarden vermeld dat in het plangebied een aantal Rijksmonumenten ligt en de peilwijzigingen geen negatief effect hebben op deze monumenten. Deze conclusie is in zoverre niet bestreden.

Wat betreft eventuele andere archeologische en cultuurhistorische waarden heeft de rechtbank verder terecht overwogen dat de FAMKE en de overige stukken waarnaar Milieudefensie verwijst niet kaderstellend zijn voor het peilbesluit. De FAMKE geeft per locatie of gebied aan waar de bekende en de te verwachten archeologische waarden aanwezig zijn. Uit de kaart en bijbehorende toelichting volgt dat de adviezen in de FAMKE betrekking hebben op ingrepen van een bepaalde omvang, waarbij onder 'grootte van een ingreep' wordt verstaan de oppervlakte van een bestemmingswijziging ten opzichte van het vigerende bestemmingsplan. In geval van een bodemsanering of ontgroning geldt de oppervlakte van het te ontgraven gebied als de ingreep. Nu geen sprake is van een planologische wijziging, bodemsanering of ontgroning, is ook geen sprake van een ingreep waarop de FAMKE van toepassing is. De overige genoemde stukken bevatten eveneens kaders voor ruimtelijke ontwikkelingen die hier niet aan de orde zijn. Alleen al daarom bestaat in zoverre geen aanleiding voor het oordeel dat het peilbesluit in strijd is met die stukken. Het betoog faalt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2077](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2021, 745

MK CRvB, 09-09-2021 (publ. 16-09-2021), 20/1398 AKW

Raad van bestuur van de Svb.

AKW 18 lid 5

Besluit uitvoering kinderbijslag (BUK) 10

Wet op het kindgebonden budget 2

KINDERBIJSLAG. KINDGEBONDEN BUDGET. De Svb heeft terecht beslist om op grond van artikel 18, vijfde lid, van de AKW vanaf het eerste kwartaal van 2018 de volledige kinderbijslag aan [naam X.] uit te betalen.

Artikel 18, vijfde lid van de AKW en artikel 2 van de Wet op het kindgebonden budget doen afbreuk aan de eigen financiële armslag van de minst draagkrachtige ouder, wat onder omstandigheden kan leiden tot financiële afhankelijkheid van de ene ouder ten opzichte van de andere ouder, die aan een in materieel opzicht enigszins gelijkwaardige relatie van de kinderen met ieder van beide ouders in de weg kan staan. Dit lijkt op gespannen voet te staan

met de overweging van de wetgever dat het onwenselijk is dat bij de uitvoering van de AKW drempels worden opgeworpen voor co-ouderschapsregelingen en dat voorkomen moet worden dat alleenstaande ouders na een scheiding kindgebonden budget mislopen. Het vinden van een oplossing voor dit probleem gaat echter de grenzen van de rechtsvormende taak van de rechter te buiten.

De Svb heeft bepaald dat de kinderbijslag vanaf het eerste kwartaal van 2018 niet meer aan appellante wordt uitbetaald. In plaats daarvan betaalt de Svb vanaf het eerste kwartaal van 2018 de kinderbijslag uit aan [naam X.]. Daarbij is in aanmerking genomen dat [naam kind 1], [naam kind 2] en [naam kind 3] om beurten bij appellante en [naam X.] wonen en dat [naam X.] een hogere financiële bijdrage levert in de onderhoudskosten van de kinderen dan appellante.

4.1. In geding is of, en zo ja in hoeverre, de Svb al dan niet de kinderbijslag vanaf het eerste kwartaal van 2018 aan appellante moet uitbetalen. [...]

Uitbetaling kinderbijslag in het voorliggende geval

4.5. Tussen partijen is niet in geschil dat appellante en [naam X.] in de kwartalen in geding niet ongeveer even hoge bijdragen hebben geleverd in het onderhoud van de kinderen. Appellante en [naam X.] stellen allebei dat zij in de kwartalen in geding de hoogste bijdrage hebben geleverd. [naam X.] heeft stukken overgelegd ter onderbouwing van zijn stelling. Appellante heeft aangegeven dat zij haar bijdragen niet met stukken kan bewijzen. Op grond van de gedingstukken acht de Raad aannemelijk dat [naam X.] in de relevante periode structureel aanzienlijk meer heeft bijgedragen in de onderhoudskosten van de kinderen dan appellante. Hieruit volgt dat de situatie die voorligt niet valt onder het toepassingsbereik van artikel 10 van het BUK (en de vaste gedragslijn die de Svb ter zake hanteert), maar alleen onder het toepassingsbereik van artikel 18, vijfde lid, van de AKW. Daarom moet de Svb de volledige kinderbijslag aan [naam X.] uitbetalen. Dit zou slechts anders zijn als [naam X.] op de voet van artikel 18, achtste lid, aan de Svb had verzocht (een deel van) de kinderbijslag aan appellante uit te betalen. Dat is niet gebeurd.

4.6. Geconcludeerd wordt dat de Svb terecht heeft beslist om op grond van artikel 18, vijfde lid, van de AKW vanaf het eerste kwartaal van 2018 de volledige kinderbijslag aan [naam X.] uit te betalen.

Onbedoeld resultaat?

4.7.1. Naar aanleiding van de stelling van appellante dat dit leidt tot een onbedoeld resultaat, en het door de Svb ter zitting geuite voornemen tot aanpassing van zijn beleid ter zake, merkt de Raad het volgende op.

4.7.2. Bij het vaststellen van kinderalimentatie houdt de familierechter rekening met kinderbijslag bij het bepalen van de (totale) behoefte van de kinderen. [...].

4.7.3. In het systeem dat in kinderalimentatie(recht)zaken wordt gehanteerd is uitgangspunt dat degene die de kinderalimentatie ontvangt (de alimentatiegerechtigde) ook degene is die de kinderbijslag ontvangt. Als van dit uitgangspunt wordt afgeweken zal dat in de regel duidelijk uit de beschikking van de familierechter blijken. Verder is in kinderalimentatiezaken uitgangspunt dat de alimentatiegerechtigde de verblijfsoverstijgende kosten van de kinderen betaalt, waarvoor deze dan ook de kinderbijslag in kan zetten. Degene bij wie de kinderen het hoofdverblijf hebben is in de regel de alimentatiegerechtigde. Als de familierechter het hoofdverblijf bij een ouder vastlegt, gaat deze rechter er veelal vanuit dat die ouder de kinderbijslag en, eventueel, het kindgebonden budget krijgt. [...].

4.7.4. De in dit geding overgelegde beschikkingen van de familierechter wijken af van het onder 4.7.2 en 4.7.3 geschetste algemene beeld. [...].

4.7.5. Bij een correcte uitvoering van de beschikkingen van de familierechter draagt appellante slechts € 17,- per maand uit haar eigen inkomen bij aan het onderhoud van de kinderen. Alle overige kosten komen, al dan niet in de vorm van kinderalimentatie, uiteindelijk voor rekening van [naam X.]. In zoverre kan niet zonder meer worden gesteld dat uitbetaling van de kinderbijslag (een inkomensonafhankelijke bijdrage van overheidswege in het onderhoud van de kinderen) aan [naam X.] in strijd is met de bedoeling van de wetgever.

4.7.6. Het gestelde onder 4.7.5 neemt niet weg dat, zeker in geval van een wezenlijk verschil in welstand tussen beide ouders, artikel 18, vijfde lid, van de AKW tot gevolg kan hebben dat, omdat de kinderbijslag van de minst draagkrachtige ouder niet wordt uitbetaald, deze ouder ook geen aanspraak kan maken op kindgebonden budget. Op grond van artikel 2 van de Wet op het kindgebonden budget kan immers (alleen) de ouder wiens recht op kinderbijslag wordt uitbetaald aanspraak maken op kindgebonden budget. In onderlinge samenhang gelezen doen artikel 18, vijfde lid van de AKW en artikel 2 van de Wet op het kindgebonden budget afbreuk aan de eigen financiële armslag van de minst draagkrachtige ouder, wat onder omstandigheden kan leiden tot financiële afhankelijkheid van de ene ouder ten opzichte van de andere ouder, die aan een in materieel opzicht enigszins gelijkwaardige relatie van de kinderen met ieder van beide ouders in de weg kan staan. Dit lijkt op gespannen voet te staan met de overweging van de wetgever dat het onwenselijk is dat bij de uitvoering van de AKW drempels worden opgeworpen voor co-ouderschapsregelingen en dat voorkomen moet worden dat alleenstaande ouders na een scheiding kindgebonden budget mislopen. Het vinden van een oplossing voor dit probleem gaat echter de grenzen van de rechtsvormende taak van de rechter te buiten.

Conclusie

4.8. Uit 4.1 tot en met 4.6 blijkt dat de Svb terecht de kinderbijslag vanaf het eerste kwartaal van 2018 niet meer aan appellante heeft uitbetaald. [...].

[ECLI:NL:CRVB:2021:2312](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Huisvesting

JnB 2021, 746

MK ABRS, 15-09-2021, 202003871/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:46

Huisvestingswet 2014 21

Huisvestingsverordening Amsterdam 2016 3.12, 4.2.2

HUISVESTING. BOETE. BED AND BREAKFAST. Dat de gemeenteraad onbevoegd is om de vrijstelling te verlenen van het verbod van artikel 21, aanhef en onder a, van de

Huisvestingswet, neemt niet weg dat het college bij het opleggen van een boete rekening kan houden met relevante feiten en omstandigheden, de omstandigheden genoemd in artikel 3.1.2, vierde lid, van de Huisvestingsverordening. Verwijzing naar ABRS 29-01-2020,

[ECLI:NL:RVS:2020:261](#). HOOGTE BOETE. I.c. is aannemelijk dat [appellante] op het verkeerde been is gezet door de voorwaarden voor het voeren van een B&B zoals die in de bevestigingsbrief van het college werden vermeld. Het geheel aan feiten en omstandigheden gezamenlijk leidt tot een verminderde mate van verwijtbaarheid van de overtreding. Matiging boete.

[...] Bij besluit van [...] heeft het college [appellante] een boete van €20.500, opgelegd vanwege een overtreding van artikel 21, onder a, van de Huisvestingswet.

[...] 4. [...] Zoals overwogen in de uitspraak van de Afdeling van 29 januari 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:261](#), is de gemeenteraad niet bevoegd om vrijstelling te verlenen van het verbod van artikel 21, aanhef en onder a, van de Huisvestingswet. De grondslag voor de aan [appellante] opgelegde boete is daarmee echter niet vervallen. De wettelijke grondslag voor de boete ligt in het in die uitspraak van de Afdeling uitdrukkelijk niet onverbindend geachte artikel 4.2.2 van de Huisvestingsverordening in samenhang met artikel 21, aanhef en onder a, van de Huisvestingswet. Dat de gemeenteraad onbevoegd is om de vrijstelling te verlenen, neemt niet weg dat het college bij het opleggen van een boete rekening kan houden met relevante feiten en omstandigheden, de omstandigheden genoemd in artikel 3.1.2, vierde lid, van de Huisvestingsverordening. Ter zitting heeft het college toegelicht dat zij sinds de uitspraak van de Afdeling van 29 januari 2020 eerst toetst of sprake is van onttrekking van de woning aan de woonruimtevoorraad. De voorwaarden genoemd in artikel 3.1.2., vierde lid, van de Huisvestingsverordening zijn voor het college nog slechts relevant bij de beslissing of het ook daadwerkelijk een boete oplegt.

[...] De hoogte van de boete

[...] 5.1. De Afdeling heeft eerder overwogen dat het onttrekken van woonruimte, gelet op de schaarse woningvoorraad en de grote druk op de woningmarkt, een ernstige overtreding is (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 9 oktober 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:3403](#)) Daarmee is niet gezegd dat zich geen bijzondere omstandigheden kunnen voordoen die aanleiding kunnen geven om de boete te matigen. Dat het boetestelsel wettelijk gefixeerd is en relevante omstandigheden daarin door de gemeenteraad zouden zijn verdisconteerd, doet daar niet aan af. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (zie onder meer de uitspraak van 4 februari 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:288](#)), volgt uit de arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat het recht op een eerlijk proces, als bedoeld in artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, een systeem van wettelijk vastgestelde bestraffende sancties niet uitsluit en het bestuur en de rechter in beginsel van de door de wetgever gemaakte vaststelling dienen uit te gaan, mits de wettelijke bepalingen met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel tot stand zijn gekomen [...].

Als in een wettelijk gefixeerd boetestelsel echter niet of nauwelijks wordt gedifferentieerd, kan de noodzaak bestaan om in een concreet geval van dit boetestelsel af te wijken. Als het bestuursorgaan nalaat om de voorgeschreven boete te verlagen als dat bedrag wegens specifieke feiten en omstandigheden onevenredig hoog is, moet de rechter deze boete matigen. Uit de genoemde arresten volgt dat de rechter een door een bestuursorgaan opgelegde boete moet kunnen aanpassen als de feiten en omstandigheden van het geval daartoe nopen.

5.2. [appellante] betoogt dat zij de overtreding niet opzettelijk heeft begaan. Artikel 21, aanhef en onder a, van de Huisvestingswet bevat geen opzet als bestanddeel van de overtreding. Daarom mag het college van de verwijtbaarheid van de overtreding uitgaan. Als verwijtbaarheid volledig ontbreekt kan echter geen boete worden opgelegd. Dit doet zich bijvoorbeeld voor als de overtreder aannemelijk maakt dat hij het redelijkerwijs mogelijke heeft gedaan om de overtreding te voorkomen.

5.3. Het ontbreken van opzet is echter wel relevant voor de hoogte van de boete, ook als het niet relevant is voor de bevoegdheid om een boete op te leggen.

In dat verband heeft [appellante] ter zitting bij de Afdeling toegelicht dat zij, voor zij de B&B heeft aangemeld, met de gemeente heeft gebeld, om te informeren naar de voorwaarden waaronder een B&B was toegestaan. Namens het college is toen gezegd dat de verhuur was toegestaan mits zij de B&B meldde bij de gemeente. Vervolgens heeft zij de B&B bij het college gemeld. Na bevestiging van de melding heeft zij brieven gekregen van de gemeente over de toeristenbelasting die zij voor de verhuur moest betalen. Deze toeristenbelasting heeft zij betaald. Mede hierdoor veronderstelde zij dat zij juist en in lijn met de regelgeving heeft gehandeld.

De Afdeling is van oordeel dat [appellante] zich heeft ingespannen om aan de regels te voldoen en dat zij mede door informatie van de gemeente veronderstelde dat zij in lijn met de regelgeving handelde. Zij heeft conform de destijds geldende regelgeving de B&B gemeld bij het college. Hierna ontving zij de bevestigingsbrief van 5 december 2016 en brieven over de toeristenbelasting voor de verhuur van de B&B. De Afdeling vindt het begrijpelijk dat [appellante] door deze brieven dacht dat zij aan de regels had voldaan.

[appellante] kan niet volledig worden verweten dat zij niet stond ingeschreven in de brp op het adres van de woning op de tweede verdieping. De bevestigingsbrief van 5 december 2016 vermeldde dit niet als voorwaarde. Deze voorwaarde volgde wel uit de Huisvestingsverordening, zodat [appellante] daarvan op de hoogte had kunnen zijn. De Afdeling acht aannemelijk dat [appellante] op het verkeerde been is gezet door de voorwaarden voor het voeren van een B&B zoals die in de bevestigingsbrief van het college werden vermeld. De Afdeling meent dat het geheel aan feiten en omstandigheden gezamenlijk leidt tot een verminderde mate van verwijtbaarheid van de overtreding van [...]. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

5.4. Gelet op het voorgaande is de Afdeling van oordeel dat in dit geval sprake is van bijzondere omstandigheden die aanleiding geven om de boete te matigen. De Afdeling is van oordeel dat een boete van € 10.250,00 in dit geval evenredig is. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2084](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Tijdelijke tegemoetkomingsregeling KO

JnB 2021, 747

MK Rechtbank Den Haag, 19-08-2021 (publ. 13-09-2021), SGR 20/7360

minister van Financiën, verweerder.

Tijdelijke tegemoetkomingsregeling KO (TKO) 5, 8

TIJDELIJKE TEGEMOETKOMINGSREGELING KINDEROPVANG. Op grond van de bijzondere omstandigheden van dit geval leidt in deze zaak de toepassing van artikel 5 van de TKO tot een dermate onwenselijke uitkomst dat de toepassing van dat artikel achterwege moet worden gelaten.

[...] 9. Niet in geschil is dat eiseres op de peildatum voldeed aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor een vergoeding van de eigen bijdrage kinderopvang. In geschil is of verweerder bij de berekening van de hoogte van de vergoeding van de eigen bijdrage kinderopvang terecht het bij de Belastingdienst/Toeslagen op 6 april 2020 verwerkte aantal opvanguren heeft gebruikt.

[...] 14. De rechtbank stelt vast dat eiseres niet behoort tot de groep van ouders als bedoeld in artikel 4 van de Regeling, zodat van de peildatum 6 april 2020 moet worden uitgegaan. Op 6 april 2020 was bij verweerder bekend en verwerkt dat eiseres per kind 20 opvanguren per maand afnam. Niet in

geschil is dat het door de SVB toegekende bedrag van € 112, uitgaande van deze gegevens en overeenkomstig de in het Besluit gegeven regels, juist is berekend.

15. Artikel 5 van de TKO is een dwingendrechtelijke bepaling die geen ruimte biedt om bij wijzigingen van het aantal opvanguren die zijn doorgegeven na 6 april 2020 en die op 6 april 2020 dus nog niet verwerkt waren de vergoeding opnieuw te berekenen.

16. In sommige bijzondere gevallen bestaat er echter ruimte om af te wijken van een dergelijke dwingendrechtelijke bepaling. Dit zou kunnen indien een strikte toepassing van die bepaling leidt tot een evident onredelijke uitkomst en zozeer in strijd komt met fundamentele rechtsbeginselen of (ander) ongeschreven recht dat toepassing van die bepaling achterwege moet blijven. Deze situatie kan zich voordoen indien de regelgever geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden.

17. De rechtbank is op grond van de omstandigheden van dit geval van oordeel dat in deze zaak de toepassing van artikel 5 van de TKO tot een dermate onwenselijke uitkomst leidt dat de toepassing van dat artikel achterwege moet worden gelaten. Daartoe zijn de volgende omstandigheden van belang.

18. In aanvulling op het beroepschrift, heeft eiseres ter zitting toegelicht dat zij in de zorg werkt, dat haar partner in de horeca werkt en dat zij wisselende werkuren hebben. Op advies van de Belastingdienst/Toeslagen geeft zij daarom steeds na afloop van elke maand de daadwerkelijke opvanguren van de vorige maand door, resulterend in steeds nieuwe voorschotbeschikkingen. Hiermee wordt bereikt dat de hoogte van het voorschot zo nauwkeurig mogelijk wordt bepaald. Dit is door verweerder niet weersproken. Toen het Coronavirus Nederland bereikte heeft eiseres doorgewerkt, maar haar partner kwam noodgedwongen thuis te zitten. Aangezien de opvang in haar geval thuis plaats vindt en haar partner in het huis aanwezig was en in die periode nergens anders terecht kon, kon zij geen gebruik maken van de gastouders en lag het niet voor de hand de kinderen naar de noodopvang te brengen. Van het gastouderbureau en de gastouders kreeg eiseres vervolgens te horen dat zij de kosten moest blijven doorbetalen als zij de gastouders wilde behouden. Eiseres had naar eigen zeggen geen keuze, zij wilde immers haar plek in de kinderopvang behouden, en heeft daarom op advies van het gastouderbureau in de onderhavige periode de opvang betaald op basis van het gemiddelde aantal afgenomen uren per maand, te weten 40 uur per kind. Ook dit is door verweerder niet weersproken en acht de rechtbank aannemelijk. Het juiste aantal opvanguren heeft zij niet vóór de peildatum doorgegeven aan de Belastingdienst/Toeslagen, omdat op de website stond dat je je gegevens niet moest aanpassen. Eiseres heeft daarop actie ondernomen en contact gezocht met de SVB en de Belastingdienst/Toeslagen om te achterhalen hoe zij de juiste gegevens kon aanleveren, hetgeen ertoe heeft geleid dat zij op advies van de Belastingdienst/Toeslagen alsnog een wijziging heeft doorgevoerd op 28 april 2020. Ook dit betwist verweerder niet en acht de rechtbank plausibel. De rechtbank acht verder van belang dat eiseres kennelijk structureel op de hiervoor omschreven wijze haar opvanguren doorgeeft en dat dus al deed voordat het Coronavirus Nederland bereikte en voordat de TKO is vastgesteld. Strategisch gedrag van eiseres is dus uitgesloten. Verweerder heeft ter zitting aangegeven dat hij met al deze door hem niet betwiste omstandigheden bij het nemen van het bestreden besluit geen rekening heeft kunnen houden omdat in de TKO niet is voorzien in de mogelijkheid daartoe. De rechtbank stelt met verweerder vast dat de regelgever bij de totstandkoming van de TKO geen rekening heeft gehouden met de situatie als die waarin eiseres zich bevindt. De omstandigheid dat het werkelijke aantal opvanguren op de peildatum nog niet juist in het systeem van de Belastingdienst/Toeslagen stond, is naar het oordeel van de rechtbank in dit geval niet een omstandigheid die wat betreft de vergoeding van de eigen bijdrage kinderopvang voor rekening van eiseres mag komen. De toepassing van artikel 5 van de TKO leidt in dit geval dan ook

tot een kennelijk onredelijke uitkomst, waarbij eiseres minder dan een derde van de door haar betaalde eigen bijdrage gecompenseerd krijgt. De nadelige gevolgen voor eiseres van de strikte toepassing van artikel 5 van de TKO in relatie tot de voor eiseres, gezien de opvangsituatie, noodzakelijke wijze van het doorgeven van de opvanggegevens staan niet in verhouding tot het met artikel 5 van de TKO te dienen doel, zodat de toepassing van dat artikel achterwege moet blijven. 19. Op grond van de materiële situatie van eiseres op de peildatum, die ook door verweerder niet wordt betwist, heeft zij recht op een vergoeding van de eigen bijdrage kinderopvang berekend op basis van 40 uur per kind per maand. [...]

[ECLI:NL:RBDHA:2021:9249](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet basisregistratie personen

JnB2021, 748

MK ABRS, 15-09-2021, 202005788/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Lelystad.

Wet basisregistratie personen (Wet brp) 2.22

BASISREGISTRATIE PERSONEN. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de Wet brp volgt dat niet lichtvaardig tot ambtshalve opschorting van de bijhouding van een persoonslijst mag worden overgegaan. Dit kan niet eerder plaatsvinden dan nadat een gedegen onderzoek geen nieuwe gegevens heeft opgeleverd over het verblijf in Nederland, het vertrek uit Nederland, noch het verblijf buiten Nederland van betrokkene. I.c. leidt het betoog van [appellant] niet tot het oordeel dat het door het college verrichte onderzoek onzorgvuldig of in strijd met de Circulaire Adresonderzoek BRP is uitgevoerd. Het college heeft i.c. terecht geconcludeerd dat [appellant] niet daadwerkelijk op zijn inschrijfadres woonde en daarop niet in persoon bereikbaar was.

[...] Bij besluit van [...] heeft het college [appellant] in de Basisregistratie personen (hierna: de brp) opgenomen als vertrokken naar onbekende bestemming en hem opgenomen in het register niet-ingezetenen.

[...] 5.1. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de Wet brp (Kamerstukken II 2011/12, 33 219, nr. 3, p. 42) volgt dat niet lichtvaardig tot ambtshalve opschorting van de bijhouding van een persoonslijst mag worden overgegaan. Dit kan niet eerder plaatsvinden dan nadat een gedegen onderzoek geen nieuwe gegevens heeft opgeleverd over het verblijf in Nederland, het vertrek uit Nederland, noch het verblijf buiten Nederland van betrokkene. Voor het uitvoeren van het adresonderzoek is een circulaire ontwikkeld, de Circulaire Adresonderzoek BRP.

5.2. Onder C/1. van de Circulaire staat dat de start van het adresonderzoek zo spoedig mogelijk maar uiterlijk binnen vijf werkdagen nadat de gemeente een melding heeft ontvangen, moet plaatsvinden. De verplichting om binnen vijf dagen te starten is feitelijk alleen van toepassing op een terugmelding van een bestuursorgaan, maar het verdient aanbeveling deze termijn in alle gevallen te hanteren. Ook als het een melding van een (aangewezen) derde, zoals een zorgverzekeraar of een persoon, betreft.

Het college heeft aangegeven dat het adresonderzoek is gestart naar aanleiding van een - mogelijk mondelinge - melding van de politie. Nu geen sprake is van een terugmelding van een bestuursorgaan, is de termijn om binnen vijf werkdagen te starten een aanbeveling. Aan de

omstandigheid dat in dit geval het adresonderzoek later is gestart, kan daarom niet de conclusie worden verbonden dat dat deel van de Circulaire onjuist is toegepast.

5.3. De in C/3. van de Circulaire genoemde hoofdregel om ten minste twee bronnen te raadplegen is, zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, een aanbeveling waarvan in zowel positieve als negatieve zin kan worden afgeweken. Het college heeft direct gekozen voor - herhaaldelijk - feitelijk onderzoek ter plaatse. Zoals het college terecht aanvoert heeft het opvragen van gegevens bij nutsbedrijven geen zin als [appellant] de woning verhuurt en deze door derden wordt bewoond. Deze gegevens zouden immers geen indicatie vormen dat [appellant] niet op zijn inschrijfadres woont. De Afdeling deelt het oordeel van de rechtbank dat met de huisbezoeken kan worden volstaan, omdat daarbij ook door de aangetroffen personen verklaringen zijn afgelegd over het verblijf van [appellant] in de woning. Feitelijk was dus sprake van tenminste twee bronnen: de waarnemingen van de betreffende toezichthouders in de woning en de verklaringen van de in de woning aangetroffen personen. Voorts blijkt uit het dossier dat het college navraag heeft gedaan bij de gemeente Alkmaar omdat het vermoeden bestond dat hij woonachtig zou zijn op het adres van zijn ex-vrouw. Het betoog van [appellant] leidt daarom niet tot het oordeel dat het door het college verrichte onderzoek onzorgvuldig of in strijd met de Circulaire is uitgevoerd.

[...] 6.1. Uit de uitspraak van de Afdeling van 23 september 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2270](#), volgt dat één van de ingevolge artikel 2.22, eerste lid, van de Wet brp geldende vereisten om ambtshalve het gegeven van het vertrek van een ingezetene uit Nederland in de brp te kunnen opnemen is, dat die ingezetene niet daadwerkelijk woont, en derhalve niet in persoon bereikbaar is, op zijn in de brp geregistreerde woonadres. Uit artikel 2.22, tweede lid, gelezen in samenhang met het eerste lid, van de Wet brp volgt dat aan dit vereiste moet zijn voldaan op de dag waarop het desbetreffende voornemen tot ambtshalve opnemings in de brp van het gegeven van het vertrek uit Nederland wordt bekendgemaakt. Het adresonderzoek strekt er onder meer toe te onderzoeken of aan dit vereiste is voldaan. Artikel 2.22, eerste lid, vereist dat dit onderzoek gedegen is.

6.2. Ten behoeve van het adresonderzoek zijn diverse huisbezoeken afgelegd. Daarbij is gesproken met de in de woning aangetroffen personen. Zij hebben verschillende verklaringen afgelegd over het verblijf van [appellant] in de woning. Geen van hen heeft echter verklaard dat [appellant] op het adres woont. Ook hebben zij tegenstrijdige verklaringen afgelegd over de slaapkamer waarvan [appellant] stelt dat hij daarvan gebruik zou maken. Bij de huisbezoeken zijn voorts geen kleding of andere persoonlijke spullen van [appellant] aangetroffen. Doordat hij zijn koophuis gemeubileerd heeft verhuurd, is de enkele aanwezigheid van zijn meubels geen aanwijzing dat ook [appellant] nog in de woning woont. Ditzelfde geldt voor de omstandigheid dat hij zijn persoonlijke spullen zou hebben opgeslagen in de schuur. Hoewel [appellant] mondeling heeft verklaard dat hij op het adres woonde, en dit ook heeft willen aantonen met documenten van onder meer zorgverleners en zijn zorgverzekeraar, heeft het college dit niet doorslaggevend hoeven achten nu ook daaruit niet het feitelijk verblijf van [appellant] op zijn brp-adres kan worden afgeleid. [appellant] heeft ook overigens geen bewijs ingebracht waaruit kan worden afgeleid dat hij daar daadwerkelijk woonde. [appellant] is immers niet in de woning aangetroffen bij meerdere huisbezoeken en zowel de familie [persoon] als een buurman hebben verklaard dat [appellant] daar ook niet woonde. Het college mag in beginsel uitgaan van de verslagen van de toezichthouders. Een kale betwisting is onvoldoende om aannemelijk te maken dat de verklaringen van de toezichthouders en van de door hen gesproken personen in de rapporten onjuist zijn weergegeven. Met de rechtbank is de Afdeling dan ook van oordeel dat het college terecht heeft geconcludeerd dat [appellant] niet daadwerkelijk op zijn inschrijfadres woonde en daarop niet in persoon bereikbaar was. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2065](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet kinderopvang

JnB 2021, 749

Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 23-07-2021 (publ. 16-09-2021), SGR 21/4306

BESLU

college van burgemeester en wethouders van Pijnacker-Nootdorp, verweerder.

Wet Kinderopvang (Wko) 1.49, 1.50, 1.81

Besluit kwaliteit kinderopvang (Besluit) 7

WET KINDEROPVANG. HANDHAVING. DWANGSOM. Overtreding beroepskracht-kind-ratio (bkr). Samenvoegen van de 3- tot en met 5-jarigen. Vooralnog valt niet in te zien waarom het aantal 4- en 5-jarigen niet zou mogen meetellen om de bkr als zodanig te waarborgen.

[...] Bij besluit van 6 mei 2021 (het primaire besluit) heeft verweerder aan eiseres een last onder dwangsom opgelegd vanwege een overtreding van de Wet Kinderopvang (Wko) en de daarop gebaseerde regelgeving betreffende het kinderdagverblijf “Kinderdagopvang [verzoekster]” [...].

[...] 1.1. [...] Bij besluit van verweerder van 11 augustus 2011 is de aanvraag van verzoekster tot registratie van Kinderdagverblijf en buitenschoolse opvang [verzoekster] in het Landelijk Register Kinderopvang ingewilligd, waarbij is vermeld dat de exploitatie redelijkerwijs kan plaatsvinden in overeenstemming met de kwaliteitseisen van de Wko mits de 3-jarigen in een stamgroep zitten en per 8 kinderen één beroepskracht verantwoordelijk is (de beroepskracht-kind-ratio, hierna: bkr).

[...] Bij het kindercentrum is de opvang geïntegreerd in de onderbouwgroepen, in die zin dat verzoekster 3-jarigen in de opvang laat functioneren in één groep met 4- en 5-jarigen die onderwijs volgen. [...]

[...] 2. Bij het primaire besluit heeft verweerder verzoekster een last onder dwangsom opgelegd, omdat de bkr structureel wordt overtreden. [...]

3. Verzoekster stelt dat zij de bkr van 1:8 wel hanteert. Alleen voor kinderen in de dagopvang geldt een bkr en niet voor schoolgaande kinderen. [...]

[...] 5. De voorzieningenrechter overweegt dat de Wko voorziet in een bkr voor 3-jarigen, waarbij het minimaal aantal in te zetten beroepskrachten wordt afgestemd op het aantal aanwezige kinderen in de stamgroep met daarbij een maximaal aantal kinderen in de leeftijdsgroep(en). De regels over de bkr zijn duidelijk en zijn opgesteld om de kinderen in de opvang te beschermen. Bij het samenvoegen van de 3- tot en met 5-jarigen komt de benodigde aandacht en zorg van de beroepskracht voor de 3-jarigen onder druk te staan, wat de bescherming van deze kinderen raakt. Dat voor 4- en 5-jarigen geen bkr is vastgesteld, maakt dit niet anders. Vooralnog valt niet in te zien waarom het aantal 4- en 5-jarigen niet zou mogen meetellen om de bkr als zodanig te waarborgen. Verzoekster heeft de in de inspectierapporten vermelde bkr-aantallen niet betwist. Verweerder wordt gevolgd in zijn standpunt dat sprake is van (structurele) overtreding van de bkr op stamgroepen en dat hij bevoegd is om een last onder dwangsom op te leggen. [...]

[ECLI:NL:RBDHA:2021:10053](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB 2021, 750

MK ABRS, 15-09-2021, 201908530/1/A3

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:29

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 3, 10, 11

Procesreglement bestuursrecht rechtbanken (niet-KEI-zaken) 2.8

Procesregeling bestuursrechterlijke colleges 2014 1, 14

Procesreglement bestuursrecht 2017 2.8

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. Procesbepalingen dat in zaken over een besluit tot weigering van openbaarmaking op grond van de Wob steeds wordt gehandeld alsof het bestuursorgaan mededeling als bedoeld in artikel 8:29, eerste lid, van de Awb heeft gedaan en dat hierop is beslist dat beperking van de kennisneming gerechtvaardigd is, zijn niet in strijd met artikel 8:29 van de Awb. De in deze bepalingen beschreven werkwijze is niet in strijd met artikel 6 van het EVRM. Verwijzing naar eerdere jurisprudentie.

[...] Bij besluit van [...] heeft de minister een verzoek van [appellante sub 1] en anderen om openbaarmaking van informatie op grond van de Wet openbaarheid van bestuur (hierna: Wob) afgewezen.

[...] 2. [appellante sub 1] en anderen hebben de Nederlandse Voedsel- en Warenautoriteit (hierna: NVWA) verzocht om openbaarmaking van het rapport van Bureau Risicobeoordeling en Onderzoeksprogrammering (hierna: BuRO) over het onderzoek en de conclusie betreffende mogelijk gevaar voor de volksgezondheid en voedselveiligheid naar aanleiding van anonieme meldingen over mogelijk gebruik van fipronil in pluimveestallen, en de daaraan voorafgaande onderzoeksopdracht van eind 2016/begin 2017. Verder hebben zij verzocht om openbaarmaking van de anonieme meldingen en alle beschikbare informatie over het mogelijke gebruik van fipronil in pluimveestallen in de periode van 30 oktober 2016 tot en met 1 augustus 2017, waaronder interne communicatie, memo's, gespreksverslagen, rapporten en adviezen en correspondentie.

[...] 4. [appellante sub 1] en anderen betogen dat de minister in strijd met artikel 8:29, eerste lid, van de Awb niet heeft gemotiveerd om welke gewichtige redenen zij geen kennis van de geweigerde informatie mogen nemen. De Afdeling heeft bij uitspraak van 10 november 2010, [ECLI:NL:RVS:2010:B03465](#), overwogen dat het bepaalde in artikel 12, derde lid, van de toen geldende Procesregeling Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, de Centrale Raad van Beroep en het College van Beroep voor het bedrijfsleven 2006 (hierna: de procesregeling), dat in zaken over een besluit tot weigering van openbaarmaking op grond van de Wob steeds wordt gehandeld alsof het bestuursorgaan mededeling als bedoeld in artikel 8:29, eerste lid, van de Awb heeft gedaan en dat hierop is beslist dat beperking van de kennisneming gerechtvaardigd is, niet in strijd is met artikel 8:29 van de Awb. In artikel 2.8, zesde lid, van het Procesreglement bestuursrecht rechtbanken (niet-KEI-zaken), artikel 14, derde lid, van de Procesregeling bestuursrechterlijke colleges 2014 en artikel 2.8, zesde lid, van het Procesreglement bestuursrecht 2017 zijn met artikel 12, derde lid, van de procesregeling vergelijkbare regelingen opgenomen.

Uit de parlementaire geschiedenis blijkt echter dat de weigeringsgronden van de Wob in beginsel niet doorslaggevend zijn voor beperkte kennisneming van stukken in de zin van artikel 8:29 van de Awb en dat een afzonderlijke toets op de aanwezigheid van gewichtige redenen is vereist. De genoemde bepalingen uit de procesregelingen zijn dan ook in strijd met artikel 8:29, eerste lid, van de Awb en de minister heeft ten onrechte geen gewichtige redenen gesteld. Deze bepalingen uit de procesregelingen leiden tot een onterechte beperking van het recht op gelijke proceskansen en verdragen zich daarom niet met artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), aldus [appellante sub 1] en anderen.

4.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer uitspraken van 10 juni 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1367](#), en 22 januari 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:218](#)), zou in zaken als de onderhavige, waarin onderwerp van geschil is of informatie terecht en op juiste gronden met toepassing van de in de Wob opgenomen openbaarmakingsregeling is geweigerd openbaar te maken, met verstrekking van deze informatie worden vooruitgelopen op het oordeel over de rechtmatigheid van die weigering. De door artikel 8:29 van de Awb geboden voorziening zou aldus zinledig worden gemaakt. De vertrouwelijkheid van deze informatie moet daarom in ieder geval tot de einduitspraak worden bewaard. Het betoog van [appellante sub 1] en anderen geeft geen aanleiding om tot een andersluidend oordeel te komen. De hiervoor vermelde procesbepalingen zijn dan ook niet in strijd met artikel 8:29 van de Awb. De in deze bepalingen beschreven werkwijze is niet in strijd met artikel 6 van het EVRM, dat niet van toepassing is op procedures op grond van de Wob (vergelijk de uitspraken van de Afdeling van 19 augustus 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1991](#), en 29 augustus 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2832](#)).

[...] 5.1. Zoals de rechtbank met juistheid heeft overwogen, maakt de omstandigheid dat informatie in het kader van een gerechtelijke procedure met het rechterlijk college en partijen in die procedure wordt gedeeld, niet dat die informatie daarom op grond van de Wob openbaar voor een ieder moet zijn. Deze omstandigheid laat onverlet dat een weigeringsgrond in de Wob zich kan verzetten tegen openbaarmaking van de informatie voor een ieder. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2064](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB 2021, 751

MK ABRS, 15-09-2021, 202005605/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vc 2000 B9/6

KINDERPARDON. Afsluitingsregeling langdurig verblijvende kinderen. Cruciaal is dat door of namens het kind geen asielaanvraag is ingediend en dat ook niet is verzocht om een lopende asielaanvraag ook betrekking te laten hebben op dat kind. De staatssecretaris heeft daarom in redelijkheid kunnen concluderen dat de zoon niet voldoet aan voorwaarde b van de Afsluitingsregeling en ook in redelijkheid de aanvraag om die reden kunnen afwijzen.

2. Het toepasselijke beleid, neergelegd in paragraaf B9/6 van de Vc 2000) luidt:

‘Afsluiting Definitieve Regeling langdurig verblijvende kinderen

[...]

6.5. Voorwaarden voor verlening van een verblijfsvergunning op grond van de Afsluitingsregeling

[...]

Hoofdpersoon

De IND verleent een vergunning aan de vreemdeling:

a. [...]

b. die zelf, dan wel ten behoeve van wie, ten minste vijf jaar voor het bereiken van de leeftijd van 18 jaar een aanvraag voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd heeft, dan wel is, ingediend

bij de IND en na die aanvraag uiterlijk op de peildatum (29 januari 2019) ten minste vijf jaar in Nederland heeft verbleven; [...]

Ad b.

De IND werpt niet tegen dat door of namens de vreemdeling geen asielaanvraag is ingediend als een ouder van de vreemdeling een asielaanvraag heeft ingediend en de vreemdeling na de start van de asielprocedure is geboren.

[...]

3. Deze uitspraak gaat over de vraag of de zoon valt onder de hierboven geciteerde uitzondering onder ad b van de Afsluitingsregeling.

5.1. Niet in geschil is dat door of ten behoeve van de zoon nooit een asielaanvraag is ingediend. De zoon, als hoofdpersoon, voldoet daarmee niet aan de onder b gestelde voorwaarde waarin het ingediend zijn van een asielaanvraag centraal staat. De tekst onder 'ad b' geeft naar het oordeel van de Afdeling slechts een beperkte verruiming van voorwaarde b om te voorkomen dat kinderen die zijn geboren op een tijdstip dat hun ouders in afwachting waren van de uitkomst van een asielprocedure niet onder voorwaarde b van de regeling vallen, omdat namens hen niet een afzonderlijke asielaanvraag is ingediend of niet is verzocht de lopende asielprocedure van de ouder op hen van toepassing te verklaren. Dat voorwaarde b daarmee niet van toepassing is op het kind dat pas na afloop van de asielprocedure is geboren en door wie of ten behoeve van wie dus geen asielaanvraag is ingediend, vindt de Afdeling daarom geen onredelijke uitleg van het beleid. Anders dan de rechtbank overwoog, botst die uitleg bovendien niet met de tekst onder ad b. Met 'na de start van de asielprocedure is geboren' is niet meer bedoeld dan te bewerkstelligen dat het kind ook zonder aanvraag meelift met de op dat moment lopende asielaanvraag van de ouder. Weliswaar was het op zich duidelijker geweest als er onder ad b had gestaan 'tijdens de asielprocedure', maar in de tekst zoals die in de Vc 2000 staat, impliceert het woord 'start' dat het gaat om een procedure die wel is gestart, maar nog niet is afgerond. De Afdeling neemt hierbij in aanmerking dat de Regeling langdurig verblijvende kinderen, die bestaat uit een Overgangsregeling en een Definitieve Regeling en waarvan de Afsluitingsregeling het sluitstuk vormt, begunstigend beleid is. Met dit beleid is beoogd langdurig in Nederland verblijvende kinderen die door de lopende asielprocedure(s) onzekerheid hebben meegemaakt over het verblijf en de terugkeermogelijkheden naar het land van herkomst (van de ouders) onder deze regeling te laten vallen. Dit blijkt uit de hierboven genoemde brief van de staatssecretaris aan de Tweede Kamer van 21 december 2012, waarin staat dat de overgangsregeling duidelijkheid verleent aan kinderen met een asielachtergrond, die al langdurig in Nederland verblijven. Verder heeft de staatssecretaris tijdens de parlementaire behandeling van de regeling op 12 maart 2013 opgemerkt 'dat het gaat om regelingen voor kinderen met een asielachtergrond'. Niet in geschil is dat op het moment dat de zoon werd geboren de asielprocedure van zijn ouders al geruime tijd was afgerond. Hij is daarom niet een kind met een asielachtergrond. Dat 'kinderen met een asielachtergrond' geen in de wet omschreven begrip is, is juist, maar dat betekent niet dat dáárom een andere uitleg van de tekst onder ad b gerechtvaardigd is. De staatssecretaris heeft daarnaast terecht verwezen naar de uitspraken van de Afdeling van 22 oktober 2014 ([ECLI:NL:RVS:2014:3867](#) en [ECLI:NL:RVS:2014:3890](#)). Dat deze uitspraken gingen over gevallen waarin de ouders geen asiel- maar een reguliere procedure hadden doorlopen, doet er niet aan af dat die uitspraken steun bieden voor zijn standpunt dat de regeling bedoeld is voor kinderen met een asielachtergrond. Zowel in die situatie als in de situatie die de Afdeling nu beoordeelt is cruciaal dat door of namens het kind geen asielaanvraag is ingediend en dat ook niet is verzocht om een lopende asielaanvraag ook betrekking te laten hebben op dat kind. De staatssecretaris heeft

daarom in redelijkheid kunnen concluderen dat de zoon niet voldoet aan voorwaarde b van de Afsluitingsregeling en ook in redelijkheid de aanvraag om die reden kunnen afwijzen.

[ECLI:NL:RVS:2021:2058](#)

JnB 2021, 752

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 24-08-2021 (publ. 13-09-2021), AWB 20/7752

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verdrag van de Raad van Europa inzake bestrijding van mensenhandel 14 lid 1

REGULIER. Tijdelijke humanitaire gronden. Aangifte slachtoffer mensenhandel. Nederland heeft in ieder geval gekozen om een verlengbare verblijfsvergunning te verlenen aan slachtoffers als sprake is van een situatie als bedoeld in onderdeel b van het eerste lid van artikel 14 van het Verdrag. Daarmee voldoet Nederland aan de uit artikel 14, eerste lid, van het Verdrag voortvloeiende verplichtingen.

11. In artikel 14, eerste lid, van het Verdrag is bepaald dat elke Partij een verlengbare verblijfsvergunning afgeeft aan slachtoffers, in een of beide van de volgende situaties:

a. de bevoegde autoriteit is van oordeel dat hun verblijf vanwege hun persoonlijke situatie noodzakelijk is;

b. de bevoegde autoriteit is van oordeel dat hun verblijf noodzakelijk is met het oog op hun samenwerking met de bevoegde autoriteiten bij het onderzoek of de strafrechtelijke procedure.

12. Uit de tekst van deze verdragsbepaling volgt dat een verdragsluitende partij uit ten minste één van die situaties kan en ook moet kiezen waarin een verblijfsvergunning wordt verleend. Dit wordt bevestigd in de punten 182 en 183 van Explanatory Report to the Council of Europe Convention on Action against Trafficking in Human Beings [...].

13. Eiseres heeft ter zitting betoogd dat de keuze tussen één of beide situaties als bedoeld in artikel 14, eerste lid, van het Verdrag door de Nederlandse wetgever in formele zin moet worden gemaakt en dat van zo'n wetgevingstraject niet is gebleken. Dat betoog slaagt niet. Immers, het Verdrag bevat geen voorschriften over de wijze waarop een verdragsluitende partij die keuze moet maken. De rechtbank leidt hier uit af dat een verdragsluitende partij vrij is in die keuze. En uit artikel 3.48, eerste lid, aanhef en onder a en b, van het Vb 2000 blijkt dat Nederland in ieder geval heeft gekozen om een verlengbare verblijfsvergunning te verlenen aan slachtoffers als sprake is van een situatie als bedoeld in onderdeel b van het eerste lid van artikel 14 van het Verdrag. Daarmee voldoet Nederland aan de uit artikel 14, eerste lid, van het Verdrag voortvloeiende verplichtingen.

14. Het voorgaande brengt mee dat het beleid zoals omschreven in paragraaf B8/3.1 van de Vc 2000 niet in strijd is met artikel 14, eerste lid, van het Verdrag.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:9972](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Visum

JnB 2021, 753

MK ABRS, 10-09-2021, 202100961/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

VWEU 20

EU Handvest 7, 24, 47

Vierde Protocol bij het EVRM

Richtlijn 2004/38/EG 5 lid 2

Vw 2000 84

VISUM. Visum kort verblijf. Appelperbod is niet van toepassing op uitspraken over een faciliterend visum dat is aangevraagd met het oog op een verblijf op grond van het Unierecht voor langer dan drie maanden.

Van de moeder van de vreemdeling als alleenstaande ouder kan redelijkerwijs niet worden verlangd dat zij moet kiezen tussen haar Marokkaanse kind en haar Nederlandse kinderen. De weigering om de vreemdeling een faciliterend visum te verlenen heeft tot gevolg dat het recht van vrij verkeer en verblijf van haar zus en broer wordt aangetast en doet daarmee afbreuk aan de nuttige werking van artikel 20 van het VWEU.

1. In deze uitspraak gaat het om de vraag of de Afdeling bevoegd is om van het hoger beroep kennis te nemen en als deze vraag bevestigend moet worden beantwoord, of de staatssecretaris terecht heeft geweigerd de vreemdeling een visum te verlenen. [...]

3. Omdat de uitspraak van de rechtbank gaat over een visum voor een voorgenomen verblijf van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, kan hiertegen naar de letter van de wet geen hoger beroep worden ingesteld (zie artikel 84, aanhef en onder b, van de Vw 2000). [...]

6. Het door de vreemdeling aangevraagde visum wordt op grond van de bewoordingen van de derde volzin van artikel 5, tweede lid, van de Verblijfsrichtlijn in de praktijk een faciliterend visum genoemd.

Uit deze richtlijn volgt dat dit visum kan worden aangevraagd in het geval van een verblijf voor maximaal drie maanden (artikel 6) of een verblijf voor meer dan drie maanden (artikel 7) of een verblijf na een ononderbroken periode van vijf jaar legaal verblijf (artikel 16).

Bij het aanvragen van dit visum op de grond dat zich een situatie voordoet als bedoeld in het arrest Chavez-Vilchez volgt uit de aard van die situatie dat een verblijf voor meer dan drie maanden wordt beoogd.

6.1. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 84 van de Vw 2000 (zie Kamerstukken II 1998-1999, 26 732, nr. 3, blz. 81), volgt dat de reden van de wetgever om geen hoger beroep open te stellen tegen een uitspraak van de rechtbank over een visum voor kort verblijf is gelegen in de aard en korte duur van het voorgenomen verblijf.

Deze reden gaat niet op bij het aanvragen van een faciliterend visum op de grond dat zich een situatie voordoet als bedoeld in het arrest Chavez-Vilchez. Dat visum strekt evident niet tot kort verblijf, maar tot een verblijf voor meer dan drie maanden.

Daarom moet artikel 84, aanhef en onder b, van de Vw 2000 zo worden uitgelegd dat dit appelperbod niet van toepassing is op uitspraken over een faciliterend visum dat is aangevraagd met het oog op een verblijf op grond van het Unierecht voor langer dan drie maanden.

6.2. Op grond van het voorgaande moet daarom worden geconcludeerd dat hoger beroep open staat tegen een uitspraak van de rechtbank over een faciliterend visum, als

(1) een onderdaan van een derde land, die familielid is van een burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer en verblijf, het voornemen heeft zich bij deze burger te voegen of hem of haar te begeleiden naar een lidstaat voor een verblijf voor meer dan drie maanden; of

(2) een onderdaan van een derde land stelt dat hij of zij een afgeleid recht van verblijf op grond van artikel 20 van het VWEU heeft bij een burger van de Unie die geen gebruik heeft gemaakt van zijn of haar recht op vrij verkeer en verblijf.

6.3. Bij deze uitleg van artikel 84, aanhef en onder b, van de Vw 2000 bestaat in deze zaak geen noodzaak om het appelverbod op verzoek van de vreemdeling te doorbreken, omdat dit verbod hier niet geldt. De Afdeling is dan ook bevoegd om van het hoger beroep kennis te nemen. [...]

9.3. Uit de inwilliging van de beide aanvragen van de moeder om een faciliterend visum, volgt dat de staatssecretaris heeft erkend dat een afwijzing van deze aanvragen zou leiden tot een rechtstreekse aantasting van het aan het Unieburgerschap ontleende recht van vrij verkeer en verblijf van haar twee kinderen, die de Nederlandse nationaliteit hebben. Gelet op hun leeftijd zijn zij zonder hun moeder namelijk niet in staat om gebruik te maken van hun recht op vrij verkeer en verblijf. Het op deze wijze verzekeren van de nuttige werking van artikel 20 van het VWEU brengt ook mee dat de vreemdeling de toegang tot het grondgebied van Nederland niet kan worden ontzegd, omdat van de moeder als alleenstaande ouder redelijkerwijs niet kan worden verlangd dat zij moet kiezen tussen haar Marokkaanse kind en haar Nederlandse kinderen.

9.4. De weigering om de vreemdeling een faciliterend visum te verlenen heeft daarom tot gevolg dat het recht van vrij verkeer en verblijf van haar zus en broer wordt aangetast en doet daarmee afbreuk aan de nuttige werking van artikel 20 van het VWEU.

10. De vreemdeling klaagt in grief 1 daarom terecht dat de rechtbank niet de volle werking van artikel 20 van het VWEU heeft gewaarborgd, zodat deze grief slaagt.

[ECLI:NL:RVS:2021:2042](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB 2021, 754

MK ABRS, 15-09-2021, 202100939/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 32 lid 1a

ASIEL. Intrekking. De staatsecretaris heeft niet nader toegelicht waarom in dit geval sprake zou zijn geweest van verstrekking door de vreemdeling van onjuiste gegevens. Het visum en paspoort met nummer [X] vermelden weliswaar een andere geboortedatum, maar die stukken zaten destijds, in 2015, niet alleen al in het dossier, maar zijn toen ook expliciet aan de orde gekomen tijdens onder meer het aanmeldgehoor en het nader gehoor.

2.1. Uit vaste rechtspraak van de Afdeling (onder meer de uitspraak van 29 januari 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:280](#), onder 2.1) volgt dat het op de weg van de staatssecretaris ligt om aannemelijk te maken dat de genoemde intrekking grond zich voordoet. Uit de uitspraak van 7 oktober 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:4623](#), onder 4.2 en 4.3, volgt dat als informatie ten tijde van de verlening al in het dossier zat, dat niet maakt dat de staatssecretaris die informatie later niet ten grondslag mag leggen aan een intrekking.

2.2. De staatssecretaris heeft, anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, niet deugdelijk gemotiveerd dat de intrekking grond bedoeld in artikel 32, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 zich voordoet. De staatsecretaris heeft namelijk niet nader toegelicht waarom in dit geval sprake zou zijn geweest van verstrekking als bedoeld in die bepaling door de vreemdeling van onjuiste gegevens. Zij heeft immers tijdens de asielprocedure en ook in deze intrekkingprocedure steeds opgegeven dat zij is geboren op [geboortedatum] 2000 en zij heeft ter onderbouwing daarvan in beide procedures ook verschillende bewijsstukken overgelegd waarop die datum als haar

geboortedatum is vermeld, te weten een Sierra Leonse Delayed Birth Certificate uit 2015 en Certified True Copy Birth Certificate uit 2018 en ook een nieuw Sierra Leoons paspoort met nummer [Y]. Het onder 1 genoemde visum en paspoort met nummer [X] vermelden weliswaar een andere geboortedatum, maar die stukken zaten destijds, in 2015, niet alleen al in het dossier, maar zijn toen ook expliciet aan de orde gekomen tijdens onder meer het aanmeldgehoor en het nader gehoor. Verder volgt uit een gespreksnotitie van de KMar uit 2015 dat de vreemdeling in reactie op de op het visum en paspoort met nummer [X] vermelde andere geboortedatum heeft aangegeven dat ze op [geboortedatum] 2000 is geboren. De Afdeling neemt hierbij in aanmerking dat de staatssecretaris - zoals de vreemdeling terecht betoogt en hijzelf in het besluit ook heeft erkend - tijdens de asielprocedure al van het bestaan van het visum en het paspoort met nummer [X] op de hoogte was en hij niettemin een asielvergunning heeft verleend met de door haar opgegeven geboortedatum van [geboortedatum] 2000.

2.3. Deze zaak wijkt af van de zaak die ten grondslag lag aan de uitspraak van de Afdeling van 7 oktober 2014, omdat de hiervoor genoemde documenten niet alleen al in het dossier zaten, maar destijds, in 2015, ook expliciet aan de orde zijn gekomen en met de vreemdeling zijn besproken. Verder heeft de staatssecretaris in het kader van artikel 32, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 ten onrechte niet beoordeeld of hij de asielvergunning ook zou hebben verleend als hij destijds was uitgegaan van de geboortedatum op het visum. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 32 van de Vw 2000 (Nota naar aanleiding van het Verslag, Kamerstukken II 1999/2000, 26732, nr. 7, blz. 25-26) volgt namelijk dat voor het antwoord op de vraag of een verblijfsvergunning kan worden ingetrokken vanwege het verstrekken van onjuiste gegevens in de zin van artikel 32, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000, bepalend is of die vergunning bij bekendheid met de juiste gegevens zou zijn verleend.

[ECLI:NL:RVS:2021:2057](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2021, 755

HvJEU (Derde kamer), 09-09-2021, C-768/19 SE.

Richtlijn 2011/95/EU 2 j

KWALIFICATIERICHTLIJN. Meerderjarige die om internationale bescherming verzoekt op grond van een gezinsband met een minderjarige die reeds subsidiaire bescherming heeft verkregen. Datum waarop om internationale bescherming is verzocht is relevant voor de beoordeling of de betrokkene ‚minderjarig’ is.

1) Artikel 2, onder j), derde streepje, van richtlijn 2011/95/EU [Kwalificatierichtlijn], moet aldus worden uitgelegd dat wanneer een asielzoeker de lidstaat van ontvangst waar zijn minderjarig en ongehuwd kind zich bevindt, is binnengekomen en aldaar aan de door dit kind verkregen subsidiairebeschermingsstatus een recht op asiel wil ontleen krachtens de in die lidstaat geldende wetgeving die een dergelijk recht toekent aan personen die onder artikel 2, onder j), derde streepje, van richtlijn 2011/95 vallen, de datum die met het oog op de beslissing over het door die asielzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming relevant is voor de beoordeling of de persoon die

internationale bescherming geniet, een „minderjarige” in de zin van die bepaling is, de datum is waarop die asielverzoeker – eventueel op informele wijze – om asiel heeft verzocht.

2) Artikel 2, onder j), derde streepje, van richtlijn 2011/95, gelezen in samenhang met artikel 23, lid 2, ervan en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moet aldus worden uitgelegd dat het begrip „gezinslid” niet vereist dat het gezinsleven tussen de ouder van de persoon die internationale bescherming geniet en zijn kind daadwerkelijk is hervat.

3) Artikel 2, onder j), derde streepje, van richtlijn 2011/95, gelezen in samenhang met artikel 23, lid 2, ervan, moet aldus worden uitgelegd dat de rechten die de gezinsleden van de persoon die subsidiaire bescherming geniet, ontlenen aan de door hun kind verkregen subsidiairebeschermingsstatus – met name de in de artikelen 24 tot en met 35 van die richtlijn genoemde voordelen – ook nadat deze persoon meerderjarig is geworden, blijven bestaan voor de geldigheidsduur van de verblijfstitel die hun op grond van artikel 24, lid 2, van die richtlijn is verstrekt.
[ECLI:EU:C:2021:709](#)

JnB 2021, 756

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 14-09-2021, NL21.12058 en NL21.12060
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Over de rechtsvraag of en hoe een beroep op indirect refoulement moet worden beoordeeld door de rechter van de lidstaat die een derdelander op grond van de Dublinverordening wil overdragen naar de verantwoordelijke lidstaat, in welke lidstaat het eerste verzoek om internationale bescherming reeds is onderzocht en definitief (in rechte) is afgewezen en in welke lidstaat een ander beschermingsbeleid wordt gevoerd dan in de lidstaat die wil overdragen, zijn reeds prejudiciële vragen gesteld aan het Hof van Justitie. De rechtbank verwijst naar de prejudiciële vragen die zijn gesteld in de op 21 mei 2021 en op 19 juli 2021 aanhangig gemaakte verwijzingen en die vervolgens door het Hof gevoegd zijn onder zaaknummers [C-254/21](#), [C-228/21](#), [C-297/21](#), [C-315/21](#) en [C-328/21](#) en thans bij het Hof aanhangig zijn.

Gelet op de divergerende jurisprudentie en de twijfel die bestaat over de uitleg van het Unierecht zal de voorzieningenrechter de gevraagde voorzieningen toewijzen in afwachting van de beantwoording van de prejudiciële vragen door het Hof van Justitie in voornoemde zaken.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:10001](#)

JnB 2021, 757

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 14-09-2021 (publ. 15-09-2021), NL21.10559

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

Verordening (EU) Nr. 604/2013 16, 17

DUBLINVERORDENING. Verweerder heeft niet kenbaar betrokken wat de oorzaak is dat eiseres niet tegelijk met haar ouders en broers is gevlucht terwijl zij dat wel wilden. Er is geen enkele indicatie dat eiseres en haar gezinsleden trachten de Dublinverordening of de regels voor gezinshereniging of andere procedures te omzeilen of hier misbruik van te maken. Het Unierecht geeft geen verplichting om zeer restrictief van de discretionaire bevoegdheid gebruik te maken. Niet kenbaar betrokken dat verweerder door eenvoudigweg van zijn

bevoegdheid gebruik te maken kan bewerkstelligen dat dit gezin na de vlucht uit Syrië hun gezinsleven feitelijk en juridisch gezamenlijk in Nederland kan voortzetten. Beroep gegrond.
[ECLI:NL:RBDHA:2021:10025](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2021, 758

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 10-09-2021 (publ. 14-09-2021), NL21.13875
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. In het geval van eiser bestaat geen redelijk vooruitzicht op verwijdering meer naar Senegal.

3.2. Verweerder heeft daarop de rechtbank geïnformeerd dat sinds het begin van de covid-19 pandemie geen presentaties in persoon zijn georganiseerd bij de Senegalese autoriteiten en dat ondanks meerdere contactpogingen, zowel telefonisch als per e-mail, om een afspraak in te plannen geen contact is gelegd met de verantwoordelijke functionarissen. Om die reden is er ook geen zicht op presentaties en valt er niets te zeggen over de termijn waarop presentaties wel weer mogelijk zijn, aldus verweerder.

3.3. In het voorgaande ziet de rechtbank aanleiding voor het oordeel dat in het geval van eiser geen redelijk vooruitzicht op verwijdering bestaat. Hoewel verweerder zich terecht op het standpunt stelt dat uit vaste jurisprudentie volgt dat het zicht op uitzetting in beginsel gegeven is in het geval een vreemdeling niet zijn actieve en volledige medewerking verleent en aangezien eiser in het vertrekgesprek van 17 augustus 2021 heeft verklaard niet mee te willen werken aan zijn uitzetting en zelf geen aantoonbare acties heeft ondernomen om aan documenten te komen, ziet de rechtbank toch aanleiding om van dit beginsel af te wijken. De rechtbank overweegt daartoe als volgt. Uit de informatie zoals is overgelegd door verweerder blijkt dat al ruim anderhalf jaar in het geheel geen contact met de Senegalese autoriteiten bestaat om zaken te bespreken of om presentaties te plannen bij de vertegenwoordiging van de Senegalese autoriteiten in Nederland en dat deze presentaties ook al die tijd niet hebben plaatsgevonden. Verder blijkt dat verweerder tevergeefs meerdere malen geprobeerd heeft telefonisch of per e-mail contact te leggen met de Senegalese autoriteiten om een afspraak in te plannen. Hoewel eiser zelf geen aantoonbare acties heeft ondernomen om aan documenten te komen om zijn lp-aanvraag te ondersteunen, – wat er ook zij van de daadwerkelijke mogelijkheid die daartoe bestaat voor eiser – valt niet in te zien waar deze eventuele documenten onder die omstandigheden toe zouden kunnen leiden. Nu het namelijk voor verweerder al onmogelijk blijkt om contact te leggen met de Senegalese autoriteiten voor het verkrijgen van een lp, ziet de rechtbank geen aanknopingspunt voor het door verweerder ingenomen standpunt dat dat eiser wel zou lukken. Verweerder heeft verder niet toegelicht op welke wijze eiser, anders dan zelf contact op te nemen met de Senegalese autoriteiten, bij kan dragen aan de realisatie van zijn vertrek. De rechtbank stelt verder vast dat door verweerder op zitting niet is betwist dat eiser niet in het bezit is van (al dan niet verlopen) reisdocumenten, waardoor eiser voor het verkrijgen daarvan afhankelijk is van de Senegalese autoriteiten. Verweerder heeft ook geen antwoord kunnen geven op de vraag op welke termijn hij verwacht weer contact te kunnen krijgen met de Senegalese autoriteiten. Uit vaste jurisprudentie van de Afdeling volgt dat, als niet aannemelijk is gemaakt dat de

autoriteiten van het land van herkomst bereid zijn mee te werken aan het verstrekken van de voor uitzetting benodigde documenten, een vreemdeling niet langer ter motivering van de bewaring kan worden tegengeworpen dat hij niet of in onvoldoende mate aan zijn verplichting tot medewerking voldoet. Het is bij uitstek de dwang waaronder het vertrek van de vreemdeling plaatsvindt die maakt dat sprake is van uitzetting. Een mogelijk vertrek met behulp van het IOM – of in het geval van eiser door zelf met de Senegalese autoriteiten in contact te treden om zijn vertrek te realiseren – is niet aan te merken als gedwongen vertrek en is niet relevant voor de beoordeling van het zicht op uitzetting binnen een redelijke termijn. Onder deze omstandigheden concludeert de rechtbank dat in het geval van eiser geen redelijk vooruitzicht op verwijdering meer bestaat.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:9994](#)

[Naar inhoudsopgave](#)